

PAUL SIMPSON

DOSARELE CRIMINALILOR ÎN SERIE

Traducere: Andreea-Maria Vrabie

*Le simți ultima suflare părăsindu-le corpul. Îi privești în ochi.
O persoană în situația asta este Dumnezeu!*

TED BUNDY

Cuprins

INTRODUCERE	11
Capitolul 1	
AFRICA DE SUD: MOSES SITHOLE	15
Capitolul 2	
AUSTRALIA: IVAN MILAT	26
Capitolul 3	
AUSTRALIA: PAUL CHARLES DENYER	38
Capitolul 4	
CANADA: MICHAEL WAYNE MCGRAY	49
Capitolul 5	
COLUMBIA & ECUADOR: PEDRO ALONSO LÓPEZ	58
Capitolul 6	
COLUMBIA & ECUADOR: DANIEL CAMARGO BARBOSA	66
Capitolul 7	
COLUMBIA & ECUADOR: LUIS ALFREDO GARAVITO CUBILLOS	72
Capitolul 8	
INDONEZIA: AHMAD SURADJI	81
Capitolul 9	
IRAN: ALI ASGHAR BORUJERDI	86

Capitolul 10	
MAREA BRITANIE: JACK SPINTECĂTORUL –	
CRIMELE DIN WHITECHAPEL	89
Capitolul 11	
MAREA BRITANIE: JOHN CHRISTIE	114
Capitolul 12	
MAREA BRITANIE: JOHN GEORGE HAIGH –	
CRIMINALUL BĂII DE ACID	129
Capitolul 13	
MAREA BRITANIE: IAN BRADY ȘI MYRA HINDLEY –	
CRIMINALII DIN MLAȘTINĂ	139
Capitolul 14	
MAREA BRITANIE: FRED ȘI ROSEMARY WEST	157
Capitolul 15	
MAREA BRITANIE: DR. HAROLD SHIPMAN	177
Capitolul 16	
MAREA BRITANIE: PETER SUTCLIFFE –	
SPINTECĂTORUL DIN YORKSHIRE	197
Capitolul 17	
MAREA BRITANIE: DENNIS NILSEN – COLEHERNE I.	226
Capitolul 18	
MAREA BRITANIE: MICHAEL LUPO – COLEHERNE II	245
Capitolul 19	
MAREA BRITANIE: COLIN IRELAND – COLEHERNE III.	249
Capitolul 20	
MAREA BRITANIE: STEVE WRIGHT	261
Capitolul 21	
MAROC: HADJ MOHAMMED MESFEWI	271

Capitolul 22	
RUSIA: VASIL KOMAROFF	275
Capitolul 23	
STATELE UNITE ALE AMERICII: JOHN WAYNE GACY	280
Capitolul 24	
STATELE UNITE ALE AMERICII: TED BUNDY	298
Capitolul 25	
STATELE UNITE ALE AMERICII: DENNIS RADER	317
Capitolul 26	
STATELE UNITE ALE AMERICII: DAVID BERKOWITZ – FIUL LUI SAM	332
Capitolul 27	
STATELE UNITE ALE AMERICII: JEFFREY DAHMER	348
Capitolul 28	
STATELE UNITE ALE AMERICII: GARY RIDGWAY –	
CRIMINALUL DIN GREEN RIVER	366
Capitolul 29	
STATELE UNITE ALE AMERICII: RAY ȘI FAYE COPELAND	380
Capitolul 30	
STATELE UNITE ALE AMERICII: AILEEN WUORNOS.	386
MULȚUMIRI	397
BIBLIOGRAFIE	399

Introducere

Ce este un criminal în serie?

Ați putea crede că aceasta este una dintre cele mai simple întrebări la care poți să răspunzi – însă de-a lungul timpului s-au scris destule lucruri care ne arată că nu este deloc așa. Este criminalul în serie la fel ca cel în masă? Amândoi sunt considerați responsabili pentru un număr considerabil de morți, dar poți sesiza ușor diferențele dintre ei atunci când te uiți la un criminal în masă „tipic” – de exemplu, Anders Behring Breivik, care a omorât 69 de persoane, pe 22 iulie 2011, într-un singur incident ce a avut loc pe insula Utøya. Un criminal în serie poate să nu ucidă atât de multe persoane; de fapt, deși sunt câțiva ale căror povești vor fi spuse în cartea de față și care, într-adevăr, au ajuns la un număr impresionant de crime, majoritatea omoară semnificativ mai puțini oameni, până când sunt fie prinși, fie omorâți (sau se sinucid). Diferența majoră dintre cele două tipuri de criminali constă în faptul că un criminal în serie comite actele pe o perioadă de timp determinată; el (în această discuție voi folosi pronumele masculin singular, deși există și femei, și cupluri care sunt criminali în serie; menționarea lor va fi inclusă pe parcursul acestei lucrări) poate uide mai mult de o persoană într-un singur incident, dar majoritatea crimelor sale sunt separate în spațiu și timp.

În 1998, Congresul Statelor Unite a adoptat o lege care includea și definiția acțiunilor criminalilor în serie: „Sintagma «crime în serie» înseamnă o serie de trei sau mai multe crime, din care

cel puțin una a fost comisă pe teritoriul Statelor Unite, având caracteristici comune, în așa fel încât să sugereze posibilitatea rezonabilă conform căreia crimele au fost săvârșite de același agresor sau de aceiași agresori.” Aceasta a fost concepută pentru a ajuta Biroul Federal de Investigații (FBI) al Statelor Unite să decidă dacă un caz ține, sau nu, de competența sa.

Zece ani mai târziu, în iulie 2008, FBI a publicat o monografie bazată pe discuția care a avut loc la un simpozion multidisciplinar în San Antonio, Texas, de pe 29 august până pe 2 septembrie 2005. Această monografie atinge multe aspecte ale urmăririi și prinderii criminalilor în serie (fiind, de asemenea, o lectură recomandată oricui este interesat cu adevărat de un asemenea subiect) și începe cu o definiție a crimei în serie care își are baza în definiția statutară, dar care tinde să fie rafinată. După multe discuții, s-a ajuns la următoarea definiție: „Uciderea ilegală a două sau mai multe victime de către același/aceiași agresor/-i, în evenimente separate.”

Poate că mai important decât modul în care e definită o crimă în serie este faptul că la simpozionul FBI s-a discutat mult despre numeroasele legende urbane care au apărut în jurul criminalilor în serie (și pe care, ar trebui notat, prea mulți scriitori de romane din categoria *thriller*, care nu s-au ocupat de cercetare, le-au răspândit) – sau, așa cum spun ei, „prind rădăcini anumite stereotipuri și preconcepții despre natura crimei și a criminalului în serie”. Aceste legende prezintă o serie de idei conform cărora toți criminalii în serie sunt persoane solitare și disfuncționale; toți sunt bărbați albi; majoritatea sunt motivați doar de sex; toți călătoresc și acționează pe zone geografice vaste; nu se pot opri din ucis; sunt nebuni sau genii criminale și... toți își doresc să fie prinși. Desigur că o parte dintre ei se încadrează în aceste categorii, dar, așa cum veți afla în paginile care urmează, „Criminalul de la râul Green”, de exemplu, era căsătorit, nu un singuratic disfuncțional; există foarte mulți criminali în serie care sunt femei sau non-caucazieni; dr. Harold Shipman cu siguranță că nu a fost

motivată de sex; multe crime în serie (cum ar fi cele asupra prostituatelor din Ipswich, comise de Steve Wright) au loc pe o suprafață restrânsă; „criminalul BTK”, Dennis Rader, și-a oprit acțiunile în 1991, dar a fost prins abia 14 ani mai târziu... Cât despre „geniile criminale”..., ei bine, Thomas Harris trebuie să răspundă la multe întrebări în ceea ce privește crearea unui personaj, doctorul Hannibal Lecter, în romanul său, *Dragonul Roșu*. Mulți pot avea o șiretenie animalică și o „inteligență a străzii”, dar nu sunt la nivelul Mensa.

În *Dosarele criminalilor în serie* nu am încercat să alcătuiesc o listă comprehensibilă cu fiecare criminal în serie din lume – ar fi nevoie de zeci de volume de mărimea acestuia pentru a face acest lucru. Unii dintre cei mai prolifici – cum ar fi criminalul indian Kambatimar Shankariya, care la sfârșitul anilor 1970 a omorât cu un ciocan 70 de persoane – nu au apărut pe această listă din simplul motiv al lipsei materialelor care să-i facă ușor de cercetat. Am încercat să mă asigur că fiecare dintre cele 30 de cazuri discutate aici este neobișnuit printr-un anumit aspect, poate prin modul în care ucigașul își ducea crimele la bun sfârșit, prin alegerea victimelor, prin felul în care asasinii au fost reținuți sau prin metoda cu care au fost executați. Unii se vor potrivi profilului tipic făcut de cei de la FBI; mulți, nu. În această carte, cazurile sunt prezentate alfabetic după țara de unde provine fiecare criminal, iar apoi în mod cronologic. Vin din istorie și din toată lumea și, la fel ca în cazul lucrărilor mele anterioare, despre evadări din închisoare și dezastre în aer, m-am dus cât de în urmă a fost posibil, dar am folosit și surse ce reprezintă materiale contemporane – abonamente la ziare, probe în procese, interviuri cu agresori sau cu victime – mai degrabă decât să mă raporteze numai la adevărul neclar care poate fi găsit în mult prea multe colecții.

* *Leagă, Torturează, Omoară* – Dennis Rader a ajuns să fie cunoscut drept *Bind, Torture, Kill* sau „BTK Killer”. (n. trad.)

Cu toate că documentarele de televiziune se ridică de multe ori la înălțimea așteptărilor spectatorilor și unesc sau extind evenimentele pentru a se încadra în timpul de difuzare, cele mai bune dintre ele conțin interviuri cu detectivii implicați în cazuri și, de multe ori, includ înregistrări cu criminalii, fie din timpul interogatoriului de la poliție, fie după. Mulțumită site-ului YouTube, aceste înregistrări-cheie de arhivă sunt acum disponibile cercetătorilor într-un mod în care nu era posibil nici măcar cu un deceniu în urmă. Multe cazuri sunt din țări unde nu se vorbește limba engleză, iar mulțumirile mele se îndreaptă către toți cei care au ajutat cu traducerea unor materiale.

Cu o astfel de carte există mereu pericolul ca cititorii – și autorul – să devină obișnuiți cu realitatea celor discutate, care în majoritatea cazurilor implică pierderea violentă a vieții. Atenția poate fi prea mult îndreptată către autorul crimei și prea puțin către victimă, iar aceia care scriu despre acest subiect trebuie să aibă în minte rugămintea înduioșătoare a familiei uneia dintre victimele lui Ted Bundy: „Orice articol sau reportaj despre Ted Bundy include întotdeauna numele lui Caryn și faptul că «trupul ei dezbrăcat și înghețat a fost găsit în nămeți»”, scria Nancy McDonald, sora lui Caryn Campbell, într-o scrisoare publicată în *Detroit News* în săptămâna execuției lui Bundy. „A fost extrem de dificil pentru noi să acceptăm moartea lui Caryn și modul în care trupul ei a fost găsit, dar noi, familia ei, nu ar fi trebuit să auzim, să vedem sau să citim același lucru timp de 14 ani.” Așadar, această carte este dedicată, de asemenea, memoriei a sute de oameni nevinovați a căror moarte este amintită în volumul de față, precum și acelor pe care i-au lăsat în urmă.

CAPITOLUL 1

Africa de Sud: Moses Sithole

„Urăsc din tot sufletul femeile de culoare și, chiar dacă am venit înapoi pe pământ ca bărbat negru, n-aș putea niciodată să îmi doresc o negresă... Mai degrabă m-aș masturba.” Acestea sunt cuvintele lui Moses Sithole, cunoscut drept „Criminalul ABC” sau „Strangulatorul sud-african”, responsabil pentru minimum 38 de morți în anii 1994 și 1995, în Atteridgeville, Boksburg și Cleveland (de unde și porecla „ABC”). Toate victimele sale aveau vârsta cuprinsă între 19 și 43 de ani; ca și el, toate erau persoane de culoare și au fost strangulate cu articole de îmbrăcăminte – criminalul folosea cârpe sau diverse haine pe care le înfășura în jurul gâtului victimei. Și, după cum s-a descoperit ulterior, aproape toate își căutau un loc de muncă și au acceptat fericite ajutorul cuiva...

Moses Sithole s-a născut pe 17 noiembrie 1964, fiind al patrulea dintre cei cinci copii ai lui Simon și Sophie Sithole. Aceștia locuiau în Vosloorus, oraș situat în apropiere de Boksburg, care era în acel moment parte din provincia Transvaal din Africa de Sud. Tatăl său a murit când el avea cinci ani, iar mama sa, o alcoolică incapabilă să facă față situației în care se afla, și-a părăsit copiii la secția locală de poliție. Aceștia au fost duși într-un orfelinat din oraș unde, după cum susține Sithole, au fost maltratați. „Trebuia să fii tare ca să supraviețuiești”, le-a spus Sithole colegilor deținuți

atunci când și-a mărturisit crimele. Sithole a fugit de la orfelinat în încercarea de a-și găsi mama, dar aceasta l-a trimis înapoi; în adolescență, a făcut autostopul pe o distanță de aproximativ 500 km pentru a locui împreună cu fratele său mai mare, Patrick, dar când acest lucru nu a funcționat, și-a găsit de lucru în minele de aur din Johannesburg. Arhivele din acea perioadă sunt sărace în date, dar Sithole însuși a recunoscut că în adolescență a fost arestat pentru viol și a petrecut șapte ani în închisoare.

Sithole nu și-a omorât primele victime. Cu siguranță că a violat în continuare femei până în 1987, când a atacat-o pe o tânără de 29 de ani, pe nume Patricia Khumbalo (care nouă ani mai târziu a depus mărturie la proces împotriva lui Sithole). Căuta o slujbă și, pe 14 septembrie, cu o zi înainte de ziua de naștere a fiicei sale, i-a fost prezentat unui bărbat pe nume „Martin” (pe care l-a identificat ca fiind Sithole), care i-a spus că ar putea să-i facă rost de un loc de muncă în Cleveland. S-a urcat bucuroasă cu el în tren până la gara din Geldenhuis, unde „Martin” a spus că știe o scurtătură. Odată ce au dispărut din raza vizuală a altor persoane, Sithole a prins-o pe Patricia de bluză și i-a cerut să se întindă pe jos, unde a violat-o în mod repetat. Ea l-a rugat să nu o omoare, iar acesta i-a spus că nu o va face pentru că are „un gen de ochi care îl face să-i fie milă”, a declarat ea la tribunal. I-a legat mâinile cu sutienul, i-a tras rochia peste față și i-a spus să aștepte până când el va dispărea. Speriată de Sithole, Patricia nu s-a dus la poliție să-l denunțe.

Dorcas Kedibone Khobane a fost violată în mod similar un an mai târziu; însoțindu-l pe Sithole care îi promisese că îi va obține o slujbă, a fost dusă în veld* și violată. Ciudat, dar după ce a ejaculat, a început să discute cu ea, spunând că vrea ca Dorcas să o caute pe iubita lui care îi furase niște obiecte. Apoi a întrebat-o pe

* Veld – savană cu ierburi înalte specifice platourilor din Africa de Sud. (n. red.)

Dorcas dacă pot face sex din nou; ea l-a refuzat, așa că a violat-o din nou.

Iubita pe care o menționase, Sibongile Nkosi, exista într-adevăr și îl cunoștea și ea pe Sithole tot drept Martin. Avea 17 ani pe atunci și era îngrozită de Sithole, după cum a mărturisit în 1996; din cale-afară de șarmant când era pe lângă altcineva, atunci când rămâneau singuri o bătea și îi amenința pe cei din familia ei dacă aceasta ar fi încercat să-l părăsească. Sora ei, Lindiwe, de 15 ani, a fost violată de Sithole în octombrie 1988 în același mod ca Patricia și Dorcas; însă ea a fost bătută, violată și apoi strangulată până și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit, Sithole a amenințat-o că o va omorî pe ea, dar și pe familia ei, dacă va spune ceva.

Sithole a renunțat să folosească pseudonimul „Martin” cu următoarea sa victimă confirmată, Buyiswa Doris Swakamisa, de data aceasta spunându-și „Lloys Thomas” când i-a oferit lui Buyiswa un loc de muncă la o firmă de calculatoare, în februarie 1989. Încă o dată a atacat-o pe tânără atunci când mergeau prin veld, scoțând o armă (*panga*) dintr-un ziar pe care îl ținea la subraț (*panga* este o armă mare, având între 40 și 45 cm și o lamă ascuțită; asemenea arme au fost folosite în timpul conflictului dintre formațiunea politică Congresul Național African și Partidul Libertății Inkatha din Natal, între anii 1980 și 1990). I-a spus lui Buyiswa că urmau să întrețină relații sexuale, dar dacă aceasta nu dorea, putea să fugă – doar că trebuia să se asigure că el nu o va prinde, altfel o va omorî. Buyiswa a rămas fermă pe poziție și nu s-a dezbrăcat atunci când el i-a cerut asta. Sithole nu a reușit să se excite până când Buyiswa (crezând că o va omorî dacă nu va întreține relații sexuale cu el) nu i-a băgat degetul în ureche și nu l-a sărutat pe gât – după care a violat-o. El a afirmat că odată avusese un fiu cu o femeie din Alexandra, care l-a otrăvit pe copil, motiv pentru care el acum ura persoanele de sex feminin.

Buyiswa a raportat violul la poliție și, câteva luni mai târziu, l-a observat pe „Lloyd” pe strada din apropierea locului ei de muncă. Ea a mers la poliție și a povestit ceea ce a văzut, iar forțele de ordine l-au arestat pe Sithole – apoi au insistat ca Buyiswa să-l

însoțească până la secția de poliție. Sithole a spus că ar fi trebuit să o omoare atunci când a avut ocazia, deși când a început procesul, el a negat că ar fi vinovat. Judecătorul nu l-a crezut și Sithole a fost condamnat la șase ani de pușcărie în Închisoarea Boksburg. Sithole a susținut mai târziu că și-a ales următoarele victime pentru că semănau cu Buyiswa, fiindcă ea îl acuzase pe nedrept. În perioada în care a stat în arest, Sithole a fost sodomizat de alți deținuți și atacat și în diverse alte feluri pentru faptul că era un violator.

Sithole a fost eliberat din închisoare în 1993 pentru bună purtare. Asemenea altor criminali dinaintea lui, și-a dat seama că, dacă își lăsa victimele în viață, ele ar fi putut oferi dovezi împotriva sa. Cele pe care le-a atacat începând cu iulie 1995 nu au avut nicio șansă să supraviețuiască.

În închisoare a cunoscut-o pe Martha Nbolo, sora unui alt deținut, iar după ce a fost eliberat, s-a mutat cu aceasta, comportându-se ca și când ar fi fost concubini. Repara mașini împreună cu fratele Marthei și părea că își va reface viața în același timp în care viitorul Africii de Sud se schimba odată cu încetarea apartheidului. După câteva luni a încetat să mai repare mașini, susținând că se duce să-și caute de lucru. În iulie 1994, a cunoscut-o pe străzile din Pretoria pe Maria Monene Monama, în vârstă de 18 ani, și i-a cucerit atât de tare atât pe ea și pe membrii familiei ei, încât aceștia din urmă nu au fost îngrijorați când ea a plecat cu „Sylvester”. Dar când cei doi au ajuns într-un veld, Sithole a strangulat-o. Apoi, acesta i-a scris câteva rânduri ciudate pe un picior: „Nu mă lupt cu voi. Vom rămâne aici până când o să înțelegeți.”

Maria a fost prima dintre cele șase femei pe care Sithole le-a agresat și strangulat pe parcursul următoarelor patru luni. În a doua jumătate a anului 1994, în aceeași zonă au avut loc multe alte crime; nu toate pot fi puse pe seama lui Sithole. Poliția a crezut pentru mult timp că omul de afaceri David Abraham Selepe era responsabil pentru aceste crime. El a fost arestat în Mozambic, în timp ce încerca să fugă de creditorii săi, și a recunoscut comiterea a 15 crime, deși a refuzat să facă o declarație scrisă în acest sens.

Pe 17 decembrie, acesta a condus poliția la unele dintre locurile unde avuseseră loc crimele, iar în următoarea zi le-a arătat unde era aruncat trupul Amandei Thethe. A susținut că îi pusese lenjeria intimă într-o pungă și o aruncase în tufisuri; polițiștii i-au scos cătușele ca să poată căuta lucrurile tinerei, dar – potrivit spuselor ofițerilor – Selepe l-a lovit pe unul dintre detectivi cu o creangă în cap și a încercat să fugă. S-a tras în el și astfel i-a fost provocată o rană la cap, Selepe decedând în spital chiar în acea seară. Două zile mai târziu, aflați sub o presiune imensă, polițiștii au trebuit să admită faptul că tot ce Selepe le spusese erau „lucruri care le întăriseră suspiciunea” în privința faptelor acestuia. (Amanda Thethe a fost una dintre victimele pentru care Sithole a fost mai târziu acuzat de crimă, făcând să pară și mai bizare acțiunile pe care poliția le-a întreprins după moartea lui Selepe).

Spre rușinea polițiștilor, crimele nu au încetat, în ciuda morții lui Selepe. O altă femeie a fost ucisă în apropiere de Cleveland, la sfârșitul lui ianuarie 1995, iar poliția a afirmat că aceasta era o copie a crimelor precedente. Cu toate astea, în acea perioadă, pe lângă Atteridgeville, lângă Pretoria, au început să fie descoperite alte cadavre. Și sub nicio formă nu era prima dată când un criminal în serie teroriza populația dintr-o zonă: în 1956, pe parcursul a cinci luni, șase băieți fuseseră omorâți de către așa-zisul „Mutilator din Atteridgeville”; Elias Xitavhudzi a omorât 16 femei în anii 1960 și a fost poreclit Pangaman – asemenea lui Sithole, prefera macetele pentru a-și lovi victimele; și un „om de oțel” atacase niște locuitori din zonă, noaptea târziu, în anii 1970. Localnicii au crezut că păcatele din trecut îi bântuie atunci când cadavrul pe jumătate dezbrăcat al unei femei a fost descoperit pe 4 ianuarie 1995; femeia nu a fost identificată niciodată, dar trupul său era în fază avansată de descompunere, așa că probabil ea a fost ucisă undeva în luna decembrie.

Aceasta a fost doar prima descoperire. Pe 9 februarie a fost găsit cadavrul dezbrăcat al lui Beauty Nuku Soko, în vârstă de 27 de ani. Patru săptămâni mai târziu, pe 6 martie, a fost descoperit trupul Sarei Matlakala Mokono – fusese văzută, cu trei zile

în urmă, pe drumul spre noul ei loc de muncă. Ucigașul ei îi lăsase sânii la vedere, la suprafața solului. Nikiwe Diko a mers să-și întâlnească noul angajator pe 7 aprilie; nu a fost găsită până pe 24 iunie, timp în care căinii sălbatici îi sfâșiaseră trupul, iar soțul ei a putut-o identifica doar după verighetă. Trupul Lettei Nomthandazo Ndlangamandla a fost găsit lângă un poligon de tragere pe 12 aprilie; mâinile îi erau legate la spate cu sutienul. Mai rău decât atât, la puțin timp după aceea a fost descoperit corpul fiului de doi ani, Sibusiso, abandonat acolo de criminalul mamei sale. Letta își luase fiul cu ea la noul său loc de muncă. Pe data de 12 mai, la peste 10 km depărtare, în apropiere de Hercules, Esther Moshibudi Mainetja a fost omorâtă într-un lan de porumb; cadavrul ei a fost descoperit a doua zi.

Sithole a omorât alte cinci femei pe parcursul a patru săptămâni, de pe 23 mai până pe 22 iunie; Francina Nomsa Sithebe a fost localizată prima, pe 12 iunie, părând că stă lângă un copac. Sithole a folosit bareta poșetei acesteia pentru a o ucide, legând-o de o creangă joasă a unui copac, în așa fel încât femeia să stea în picioare până la epuizare, moment în care aceasta s-a prăbușit la pământ și a murit sufocată. O fată de 19 ani, Elizabeth Granny Mathetsa, a dispărut pe 25 mai; a fost găsită pe 16 iunie. Șase zile mai târziu, Ernestina Mohadi Mosebo a fost descoperită în Rosherville, în apropiere de Johannesburg. Granny Dimakatso Ramela a fost ucisă pe 23 mai, dar nu a fost găsită până pe 18 iulie; în mod neobișnuit, era complet îmbrăcată. Opt zile mai târziu, Mildred Ntyia Lepule a fost găsită într-un canal; în cazul ei, soțul fusese cel care o dusesse în Pretoria, la finalul lunii mai, ca să-și caute de lucru.

Pe 17 iulie, Sithole a ucis-o pe Josephine Mantsali Mlangeni, dar nu și-a dat seama că fusese văzut. El și Josephine au fost zăriți mergând prin veld, apoi Sithole a apărut singur, purtându-se în mod suspect. Localnicul Absalom Sangweni a mers să cerceze ce s-a întâmplat, a găsit-o pe Josephine, care fusese agresată, și a fugit după ajutor. Au ajuns mult prea târziu pentru a o mai putea salva, iar Absalom nu a reușit să ofere o descriere fizică

amănunțită a criminalului. La scurt timp după aceea, Sithole a omorât-o pe Elsie Khoti Masango, dar trupul ei nu a fost găsit timp de aproape o lună. Lângă cadavrul ei se afla un alt corp care însă nu a fost niciodată identificat.

Sithole a continuat să folosească aceeași tehnică pentru toate aceste crime – aborda o femeie și îi câștiga încrederea discutând despre problemele de zi cu zi, iar la a treia sau a patra întâlnire se oferea să o ducă într-un loc unde și-ar fi putut găsi de lucru. Apoi, închiria unul dintre microbuzele care funcționau pe post de taxi în orașele mici de provincie și îi spunea șoferului să-i lase lângă un drum care ducea spre un veld – o presupusă scurtătură către locul unde ar fi trebuit să fie noul serviciu. Odată ce dispăreau din raza vizuală a localnicilor, el scotea un cuțit și îi spunea victimei să se dezbrace, apoi o viola și o strangula, uneori lăsând-o să-și revină pentru puțin timp înainte de a o sugruma din nou. Le forța pe femei să se uite în pământ cât timp le viola și în același timp el se masturba. În cazul uneia dintre victimele sale de mai târziu – Monica Gabisile Vilakazi, în vârstă de 31 de ani, ucisă pe 12 septembrie 1995 –, Sithole a sunat-o chiar pe bunica femeii și i-a spus că se plimbă pe mormântul nepoatei ei. Unora dintre victimele sale le-a dat o mică șansă pentru a-și salva viața: o femeie, Amelia Rapodile, era expertă în karate, iar el i-a spus că, dacă vrea, se pot lupta. Iar dacă va pierde, va muri. Și ea a pierdut. „E un fel de capodoperă”, a explicat el mai târziu, „care se întâmplă în timpul zilei și pe care nimeni nu o vede... Este atât de rapid; durează o fracțiune de secundă să preiei controlul asupra unei situații.”

În vara anului 1995, a început să-și rafineze tehnica prin crearea unei fundații de caritate numite Tinerii Împotriva Abuzului Uman – care, chipurile, încerca să reunească orfanii cu familiile lor. Acest lucru însemna că avea nevoie de personal și de aceea Sithole a început să distribuie formulare de angajare. Însă tocmai acestea se vor dovedi a fi motivul decăderii lui.

Sithole era un tip inteligent: împrumuta cărți de la biblioteca din Pretoria și asculta CD-uri cu muzică clasică. Atunci când a